

zah in v Polju. Dne 6. dec. v Sevnici ob Savi, v Vuzenici, Mariboru (tudi za konje), na Dobrni, v Lučanah in Cmureku. Dne 7. dec. v Radgoni. Dne 8. dec. v Imenem (za svinje). Dne 9. dec. v Št. Ilju v Slov. gor., na Bregu pri Ptuju (za svinje) in v Dobovi.

Dopisi.

Iz Maribora. (Prusaška rabuka.) Ministerski predsednik Badeni je dobil v nedeljo od cesarja slovo. S tem so prusaški divjaki v državnem zboru dosegli vsaj nekoliko tega, kar so hoteli. To je dalo našemu nemškemu prebivalstvu povod, kolikor je v njegovi moči, ukazati, da ima ponedeljek zvečer ob šestih vsako okno biti razsvetljeno; »kdor ga ne bode imel«, pristavljali so baje nekateri občinski slugi, »temu se utegnejo šipe pobiti«. Tudi so za večer nekateri občinski očetje najeli godbo, ki bi naj hodila po ulicah ter svirala. Toliko smo Slovenci ponedeljek do večera izvedeli. Ko pa se je bližala 6. ura, zaprli smo se v svoja stanovanja ter čakali divjega plesa. In zares; ob šestih zažarijo okna, le ona Slovencev in nekaterih uradnikov so ostala temna. Še šole so morale biti razsvetljene, samo ob sebi se razume, da cesarske ne. Zasliši se godba, tuljenje, kričanje, skratka nepopisno divjanje. Pred godbo, okoli nje, za njo drvila je brezštevilna tolpa šolskih otrok, nemških dijakov, capinov in mokraške druhalji. Drli so se kakor živina, najbolje je bilo slišati: »Heil Bismak, Schönerer, Wolf!« pogosto razumelo se je tudi: »Hoch Resel!« »Nieder mit den Bindißen!«, »Nieder mit den Pfaffen!« Slišalo se je, kakor bi bili vsi hudiči usli. »Čin«, zazveni okno in v sobo tresne kamen. Človek ni bil več življenja varen. Vendar se je divjanje ob 8. uri poleglo in šli smo spat. Drugi dan smo slišali, da je divja druhal pobijala okna povsod, kjer ni bilo razsvetljeno, še celo Marijini kapeli v gradu ni prizanesla; tudi so po mestu govorili, da so baje nekateri capini celo na velika slikana okna pri velikem oltarju stolne cerkve metali kamenje, toda zgoditi se ni moglo nič, ker so dobro zamrežena. Divja druhal vsula se je na glavni trg, kjer so se pevale pruske pesmi, in je z občinske svetovalnice dol dr. Schmiderer nekaj govoril. »Heil, heil!« je zadonelo in tolpa se je po mesto porazgubila. Policija je zaprla samo dva razgrajača, par pa še jih zasleduje. — Ljubi Slovenec, glej, taki so nemčurji, ne podpiraj jih; glej, taki so socialni demokrati, ne zabi na strah božji!

Iz Celovca. (Nemci in mokrači.) V nedeljo se je pripeljal poslanec Dobernik z Dunaja v Celovec. Se ve, da je celo mesto že prej vedelo za njegov prihod, in zato je bil njegov vsprejem na južnem kolo-dvoru toliko sijajnejši. Zbralo se je tam zlasti mnogo dijakov, cvet nemške bodočnosti. Na čelu te množice je seveda bil celovski župan, ki je pozdravil došlega razgrajača. Odzdravljajoč županu, rekel je Dobernik med drugim tudi »Nieder mit Badeni«, na kar je zaorilo iz vseh grl: »Proč z Badenijem, proč s šuftom!« Gotovo pa se bodeš, dragi bralec, za glavo prijel, ako ti povem še sledeče: Pri vsprejemu so bili navzoči tudi c. kr. profesorji, torej tisti, ki imajo nalog, poučevati mladino v domorodnem avstrijskem duhu; toda pijani vsegermanskega duha so to v tem trenutku pozabili, da, nekateri so se baje tako spozabili, da so dijake k temu še navduševali; pripoveduje se celo, da so hoteli voz, v kojem se je imel došli poslanec odpeljati v mesto, izpreči in ga sami peljati po mestu. Kaj ne, kaj tacega je mogoče le v Celovcu! Priprost in pameten kmet bo rekel: »Gospoda je znorela«. Ni mi treba omenjati, v

kakšnem sprevedu se je peljal omenjeni poslanec v mesto. Vse poprek mu je klicalo in ga pozdravljalo s »hoch«-klici in psovalo Slovane in vlado. Ne meneč se za svoje profesorje, peli so dijaki z drugo pomestno druhaljo izdajske pesmi: »Die Wacht am Rhein« in dr. in to javno pri belem dnevu. Tako torej vzdržujejo Nemci Avstrijo, ki se vendar pri vsaki priliki tako radi pobahajo, da so le oni v naši državi tisti živelj, ki je Avstrijo ustanovil in jo tudi vzdržuje. — Ob jednom se je pripeljal z Dobernikom tudi socialni demokrat Daszynski. Celovčani so tudi njega burno pozdravljali, v prvi vrsti tukajšnji sociji. Popoludne se je že bralo na voglih: »Delavci, zberite se danes ob 5. uri v hotelu Grömmer!« Toda ta shod je bil prepovedan in tako tudi Dobernik ni mogel poročati. Prepovedale so se tudi vsakojake demonstracije. Zato so se pa rudečkarji kolikor toliko maščevali nad krščanskimi socialisti, ki so istega dne zvečer zborovali v bližini Grömerjevega hotela, namreč v »Kärntnerhofu« s tem, da so metali kamenje skozi okna v zborovalnico. Živela nemška in mokraška kultura!

Iz Trsta. (Svarilo.) Tržaška mestna oblast je prijavila svarilo glede izseljevanja v Brazilijo. Južno-ameriška država S. Paole je sklenila namreč pogodbo z nekaterimi tamošnjimi družbami, vsled katere pogodbe so obvezane tvrdke tekom treh let naseliti v Braziliji 60 tisoč kmetovalcev, izmed katerih naj bi jih bilo najmanj 10 tisoč iz Avstrije. Ti naseljenci bi se rabili ondi za delo v pridelavanju kave in sicer mesto zamorcev. Omeniti je, da sta že pričeli razpošiljati svoje agente dve genoveski plovbeni družbi, »Le Ligure brasiliana« in »La Ligure americana«, katerih agentje razpošiljajo svoje okrožnice in vabila tudi na vse kraje naše domovine. Ker bi omenjene družbe morale zapasti veliki globi, ako bi ne mogle dobiti toliko izseljencev, je umevno, da so napele vse žile, da ne zapadejo. V ta namen plačujejo najbrže jako dobro tudi svoje agente, ki si bodo prizadevali gotovo na vse moč, da zvbijjo kar največ žrtev v svoje mreže z raznimi lepimi obljubami, da bi le zaslužili zase večih zneskov denarja. Naš kmet naj bi bil potemtakem samo stvar, orodje, ki naj bi pomagalo služiti novec tem modernim trgovcem z človeškim mesom! Odločno svarimo torej vse naše rojake, naj ne gredo na limanice tem lovcom in naj pomislijo, kaj bi jih utegnulo čakati ondi, v nevarni južni Ameriki. Baš te dni je poročal neki ameriški list, kaka usoda čaka dostikrat v Ameriki evropske izseljence. V nekem kraju se je dalo Evropejcem cele množine gnilega mesa za hrano, ob katerem mesu so ljudje nevarno zboleli, ker je bilo strupeno; nekaj jih je celo pomrlo. Drugod so zopet prodajali izseljencem posode, ki so bile znotraj prevlečene s svinčeno, mesto, cinasto glazuro in ker je svinec strupen, jih je tudi mnogo obolelo. Take in jednake stvari se dogajajo v Ameriki na izseljencih, stvari, kakoršne bi morale oplasiti vsakogar, ki hoče tja onkraj morja v slepi nadi.

»Ed.«

Iz Slov. goric. (Volitve v št.-lenarški okrajni zastop.) V prvi polovici meseca decembra bomo zopet volili nov zastop v št.-lenarškem okraju. Opozarjamo narodne može na to volitev zaradi tega, ker je velika nevarnost, da pride zastop v roke naših nasprotnikov, in s tem okrajna hranilnica in okrajni šolski svet; to pa ne vsled tega, kakor da bi tukaj Nemcev mnogo bilo, temuč ker je našim najboljšim kmetom zaupanje v sedanji zastop precej zginilo, in ravno to zadnje daje našim nasprotnikom novo nado do zmage. — Da naša dva trga Sv. Lenart in Sv. Trojica nista na narodni strani, to je že običajno na Slov. Štajarju, čeravno je smešno in krivično. Na té se

itak ne moremo zanašati. Nevarnost je pa pri občinah in veleposestnikih. Dobro bi bilo, da bi se volitve, naj si bode za veleposestvo ali za občine, kmetje volilci kako uro pred določenim časom sešli in se prosto med seboj pogovorili, katere slovenske može bodejo volili. Pred tremi leti je bila res čudna volitev, da nikdo ni vedel do zadnjega trenutka, kako se bode volilo, izvzemši onih dveh mož, ki sta gredočim v volilno sobo stiskala tiskane liste v roko rekoč: »Te može poštenjake volite!« Dogovorimo se vendar poprej ter bodimo lepo složni! Zatorej volilci, pazite in ne volite slepo tja v en dan, temuč po lastnem prepričanju slovenske može! Gorje in joj nam, ako dobijo nemškutarji večino!

S Frankolovega. (Bralno društvo) je imelo v nedeljo, dne 28. nov. v prostorih g. Dominika Bezenška svojo ustanovitev. Ob določenih uri se je zbralo mnogo radovednega ljudstva, ter je z vidnim zanimanjem poslušalo govornike. Predsednik začasnega odbora, g. Dragotin Zupančič, je pozdravil navdušeno vse navzoče, posebno pa g. dr. Radoslava Pipuša iz Celja. Slavnostni govor je imel g. dr. Rad. Pipuš. Slikal je v jedrnatih besedah težnje kmečkega stanu. Povdarjal je, da so to le piškavi izgovori, kmet trdeč, da se ni treba učiti delati, to itak znamo. Se ve da zna vsak delati, ali vprašanje je — kako? Navadno se sliši, kako so moj oče ali dedek delali, tako bom jaz. Dandanes to ni veljavno. Predsednik se zahvali gosp. dr. Pipušu za umestni govor, proseč ga, naj o priliki zopet nas počasti s kakšnim govorom. Izreka s tem potom gosp. dr. Pipušu pristržna zahvala. Ko je predsednik pojasnil društvena pravila, volil se je nastopni odbor: Predsednikom g. Dragotin Zupančič; odbornikom č. g. Franc Ogrizek; č. g. Jakob Palir in gg. Filip Kodermann, Dominik Bezenšek, Gašper Sostar; namenstnikom pa Stefan Jakop in Tomaž Medved. Ustanovil se je tudi društven mešan zbor. Vaje bodo v vsako nedeljo. Kdor želi pristopiti, naj se oglasi pri predsedniku. Predsednik se je zahvalil vsem navzočim, spominjajoč se posebno našega milega vladarja, na kar vsi navzoči s trikratnim živio pritrde. Pri prosti zabavi je bilo več navdušenih napitnic ter veselo petje je vse navduševalo za novo društvo. Konečno pa prosimo vse udeležence, ki so se razkropili na vse strani, da nam v bodoče ostanejo zopet zvesti.

Z Dunaja. (Društvo za izrejo krščanskih rokodelskih učencev.) Dunaj se odlikuje s pre mnogimi krščanskimi dobrotelnimi zavodi in podporinimi društvi. Ni še dolgo tega, kar se je ustanovilo društvo, ki skrbi za to, da se rokodelski učenci zamorejo ob nedeljah v posebnih hišah zbirati, in se tamkaj podučujejo in pošteno kratkočasijo. Pokroviteljica tega društva je nadvojvodinja Marija Valerija, hči presvetlega cesarja. Oni ponedeljek je imelo to lepo društvo svoj občni zbor. Zborovalo je v največji dunajski dvorani, imenovani Grosser Musikvereinssaal. Odličnega občinstva se je stelo nad štiri tisoč oseb. Zraven so bili tudi trije mil. gg. skofje: Dr. Mahnič s Krka, Šterk iz Trsta in dr. Rösler iz Št. Hipolita. Tudi prevzvišena gospa pokroviteljica in eden nadvojvoda, dunajski župan, knez Lichtenstein, pater Abel, eden slovenski in eden moravski državni poslanec in drugi so bili navzoči. Presvetli cesar so v blagi namen za podporo tega društva odločili 10 000 fl. iz velike državne loterije. Nastopili so kaj odlični govorniki. Knez Lichtenstein je popisoval blagonosno delovanje sv. Jožefa Kalasankaja v pomoč ubogim delavcem. Govorila sta tudi dunajski župan dr. Lueger in jezuit p. Abel. — Pridne krščanske delavce brez dvoma veseli, ko vidijo, da se za njihov duševni in telesni blagor potegujejo osebe tako imenitnih stanov. Naj bi le vsi delavci zapirali svoja ušesa

vabljenim glasovom zapeljivih rogoviležev, socialnih demokratov! Kaj pomaga, razbiti zdajšnje človeško družbo, ko pa ne morejo siromakom kaj boljšega dati?

Iz Ptujja. (Ali se Nemci res nikogar ne bojijo?) Naši Nemci in nemškutarji so dandanes res prav ošabni in širokoustni, ker se jim Slovenci preveč pustimo in klanjamo. Ali če se tudi bahajo, da se nikogar ne bojijo, strah se jim vendar lahko napravi, in to tak strah, da se kar tresejo. Kako pa je to mogoče? Na to odgovorim, da prav lahko. — Povem vam danes, dragi Slovenci, lep izgled iz najnovejše dobe. Pred kratkim je prišel na Ptuj g. J. Petersič, rodom Slovenec. Nasproti velike kosarne si je najel od mesarja Reicher-ja malo štacuno, da začne trgovino s papirjem, tiskovinami za župnijske, občinske, šolske urade, notarje in odvetnike, s pisalnim orodjem itd. Takoj, ko je g. Petersič napravil z lastnikom hiše pogodbo, je to zvedel g. Viljem Blanke, kateri trzi z istim blagom. Konkurenta g. Petersiča pa se je tako ustrašil, da je prebrisanemu mesarju na mah hišo za drag denar odkupil. S tem je hotel zabraniti, da bi se g. Petersič ne mogel na Ptuj naseliti. Tu pa je g. Blankeju spodletelo. G. Petersič je imel pogodbo radi stanovanja v žepu, on se je te pogodbe držal ter se ni hotel umakniti. To mogočnega g. Blankeja še bolje razsrdi. On, ki je mestni odbornik, svak župana Ornika, on, ki se tako rad ob žep tolče, katerega so mu drugi napolnili, če je res poln, on, ki hoče vsakega Slovencega snesti, on bi ne mogel tega trgovca začetnika odpraviti? Hitro mu odpove štacuno in stanovanje. Ker pa se g. Petersič navzlic temu ne umakne, ampak ostane, je g. Blankeju sapo zaprlo. Le toliko se je mogel govoriti, da je zažugal, da bode g. Petersiču na škodo blago kar zastoj dajal. Prepričani smo, da tudi Blanke ne more brez dohodkov živeti, da mora tudi on blago, katero razpečava, plačati. Torej le počasi, g. Blanke! — Iz vsega pa se vidi, da je g. Blanke dosihdob pri Slovencih dobro trzil, da se boji, da mu sedaj nekaj odpade, da se hoče konkurenta g. Petersiča na vsak način znebiti. Upamo, da se mu to ne bode posrečilo, če si še toliko prizadeva; konkurenca je bila že potrebna. Slovenci pa spet vidimo, da se naši nasprotniki najbolj konkurence bojijo. Dajmo se iz tega učiti vsi, kmet in gospod, duhovnik in posvetnjak, mož in žena! Ne bodimo, kakor ljuba živinica, in ne hodimo po stari navadi v mestne štacune kupovat! Vsak naj vselej in vsigdar pomisli, preden stopi v štacuno, kdo je naš in z nami, kdo je naš nasprotnik in po tem se naj ravna! S tem se pride vsem našim nasprotnikom hitro in gotovo do živega. Le na ta način bomo naučili naše nasprotnike pohlevnosti in ponižnosti ter si bomo pripravili narodne obrtnike in trgovce! Na drug način to ni mogoče, ne pridemo mi Slovenci po mestih in trgih nikoli do veljave, ampak bomo na vse veke hlapčevali.

Iz Celovca. (Nemčursko-mokraška sodrga.) Ko je došla brzojavka z Dunaja, da je Badeni odstopil, naročilo se je takoj meščanom, naj razsvetlijo na večer mesto. Toda razsvetljava sama ni zadostovala. Socialni demokrati in z njimi druga nacionalna in liberalna klika so takoj napravili načrt, to navidezno zmago tako-le slaviti: Kakor hitro se je mesto razsvetlilo, začele so postajati ulice nenavadno živahne; kar leze in gre, — otroci, ženske, sploh cela fakinaža celovška je začela sedaj svojo socialno-demokratiško komedijo. Med grdim upitjem in razgrajanjem se je podilo kakih 3000 oseb po ulicah, pevajoč navadne izdajalske pesmi »Wacht am Rhein« in »Arbeiterlied«; se ve da upitje in klici: »Proč z Badenijem«, živio Wolf, in strašno »melodično« »heilanje« ni izostajalo; človek si je moral misliti, da je med zverino, med divjaki tam

kje v temni Afriki. A vsemu temu bi nič ne rekel, ko bi bile omenjene demonstracije ostale le pri upitju. Ne, razgrajajući se s tem niso zadovoljili. Obstrukijsko zmago so morali občutiti popolnoma nedolžni ljudje. Tako so se znosili ti rogovileži nad tukajšnjim bogoslovjem, ki je pod spretnim vodstvom č. oo. jezuitov, kateri so vsem nasprotnikom trn v peti. Pred celo hišo so polili bencin in zažgali, da je ostudno smrdelo. Ko je vodstvo zahtevalo od policijskega ravnateljstva varnostno stražo, prišel je eden redar pred bogoslovje, ki pa je izginil, kakor kafra, ko je druhal pridrvila pred bogoslovje; in tako je imela ta proste roke in pobijala okna ter upila »Nieder mit den Pfaffen, nieder mit den Schwarzen«. Okna so bila ubita v jedilnici, v knjižnici in v eni spalnici. Potem se je drvila druhal proti škofovski palači in tudi tam pobila nekaj oken in upila po navadi. Najnesramnejše pa je, da niti elizabetinskemu samostanu ti divjaki niso prizanesli. — Česa pa naj učijo tebe, kmečko ljudstvo, ravno omenjeni izgredi tvojih zagrizenih verskih in narodnih nasprotnikov? Kako pa ti najbolje odgovoriš takim nečuvenim početjem? Z najodločnejšim bojkotom, to se pravi, niti beliča ne daj nemškemu trgovcu, krčmarju ali obrtniku! Svoji k svojim!

Od Št. Ilja v Slov. gor. (Zmagali smo.) V krajnem šolskem svetu imamo vendar še Slovenci prvo besedo. A da jo imamo, odločilen je bil glas velespoštovanega Schönweter-ja. Znani Pistor ga je hotel imeti na svoji strani. Ni se dal premotiti. Hotel je ravnati značajno, kakor mu je velevala vest. To je mož. Čast mu! Tako je bil s peterimi glasovi izvoljen velecenjeni Hauc za načelnika. Boljšemu možu se ne bi bilo moglo poveriti to častno mesto, kakor se je. G. Hauc je mož na svojem mestu. Da, pred g. Haucem se radi klanjamo, a nikakor ne pred g. Pistor-jem. G. Hauc tudi nekaj razume, ne samo g. Pistor. A glavna stvar, g. Hauc je naš domačin, naš rojak, nas pozna, nas razume. O njem znamo, on deluje za nas, on je za nas. Pistor je tujec, in kakor obče znano, naš strasten narodni nasprotnik. Nemir v Št. Ilju, od kedar se je začel? Razumni možje se povprašujejo, od kedar se je začel tukaj nemir. Stejejo leta nazaj in obstanejo pri letu, v katerem je nastopil tukaj g. Pistor. Prej so se tukajšnji Nemci ravnali po Slovencih. Odkar gospoduje tukaj g. Pistor, se je spremenilo. On je preobrnil, naopak postavil svet v Št. Ilju. Kar bi moralo biti doli, postavil je gor. Po g. Pistorju se naj bi ravnalo sto en tisoč ljudi. Neumnost! Št. Iljčani tudi niso na glavo padli. Prav to, da znajo sami tudi kaj misliti, bodo pokazali v kratkem g. Pistorju. Svojo napako, katero je ravno porabil g. Pistor, so že odpravili. Ta je bila zelo velika boječnost. Brž ko je drzno nastopil g. Pistor pred njimi, pa so že bili nekako iz sebe. Začuden so ga gledali, mesto da bi bili zamašili usta kričaču. Dokler so se zavedli svoje slabosti, je dobro rabil čas g. Pistor. No zdaj je že vse dobro. Možje št. iljski hočejo biti tudi možje in nočejo več nositi vlačulje g. Pistorja. Potem ko se spremeni Pistor in Št. Iljčani in bo daleč od njih Pistor, bo zopet mir v Št. Ilju. Nemir ovira napredek, mir pa ga pospešuje. Kadar napoči mir tukaj, takrat se bodo glasila drugače poročila iz Št. Ilja.

Od Sv. Jošta na Kozjaku. (Novo šolsko poslopje) se bode prihodnje leto stavilo pri nas. Krajni šolski svet je sicer postavil v vsakoletni proračun postavek 500 gld., da se sčasoma nabere potrebna stavbena svota; ali visoki c. kr. deželni šolski svet graški neizprosno in brezobzirno zaukaže stavbo nove šole, če ne, stori to okrajni šolski svet konjiški na nevarnost in potroške šolske občine. Gospoda našteva tudi denarne zavode, pri katerih se dobi posojilo. Kako bode pa kmet

pri sedanjem slabem denarnem stanju glavnico blizu 5000 gld. povračeval in obrestoval? Kaj to briga višjo gospodo? Ti kmet plačaj, pa molči!

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Dunaj. Nj. veličanstvo svetli cesar so izrekli iskreno zahvalo odstopivšemu ministerstvu Badenijevemu ter štiri ministre odlikovali z železnim redom prve vrste. Tako spoštujejo presvetli vladar svoje služabnike, katere pa Nemci ta teden strašno grdijo. Res, daleč so že prišli naši prusaki!

Česko. Tri dni so v Pragi nemški dijaki in sploh prusaki rogovilili, Čehi pa so bili mirni. Ko pa v ponedeljek popolne Nemci smrtno ranijo nekega pridnega češkega dijaka, vzdignili so se Čehi ter uprizorili velike izgrede. Vojaštvo je delalo mir ter pri tem nad 100 oseb ranilo in še več zaprlo.

Štajarsko. Deželni glavar, grof Wurmbrand, se je oni dan odpovedal svoji časti. — Ne samo v Gradcu, ampak po vseh mestih so prusaki te dni razgrajali, ter so jim krepko pomagali socijalni demokrati. Kam še pridemo?

Kranjsko. Državni inženér je postal žid Grünhut, ki besedice slovenski ne zna. Ali ni tega kriva Švegel-Tavčarjeva zveza? — Ljubljana dobi električno železnico. — Na dolenski železnici se vsak mesec, zadnji čas vsak teden zgodi kaka nesreča. Ljudstvo gotovo ni samo krivo!

Primorsko. V slov. Devinu ustanovi »Lega nazionale« laško ljudsko šolo. Naj bo prazna! — V Biljaku so dobili ljudsko opekarno, društvo, ki utegne ljudem mnogo koristiti. V slogi je moč! — Goriški poslanec župnik Grča se trudi za ustanovo zavarovalnic goveje živine.

Hrvaško. Včeraj so bile v 8 krajih dopolnilne saborske volitve prav po madjarskem ali boljše turškem načinu. Ubogo ljudstvo! — V Reki je več odstopivših mestnih odbornikov zgubilo volilno pravico. Take krivice je le Madjar zmožen.

Ogersko. Vlada predloži državnemu zboru načrt postave, vsled katere se morajo vsa nemška, slovaška, srbska in rumunska krajevna imena pomadjariti.

Vnanje države.

Rim. O novem letu, ko bodo sv. oče Leon XIII. praznovali biserno sv. mašo, bodo v cerkvi sv. Petra velike slavnosti, ter pridejo tja romarji z Laškega, iz Avstrije, Francije in Amerike.

Nemško. V torek je cesar Viljem otvoril državni zbor, menda zato tako slovesno, da bodo poslanci rajši privolili 150 mil. mark za nove vojne ladje. — Bismarkov list »Hamburger Nachrichten« roti vlado, naj vendar prej ko slej poprusi Poljake.

Turško. V Albaniji so se zopet začeli nemiri; dobiti hočejo samoupravo. — Za Kreto bo sultan sam imenoval guvernerja ter bode še nadalje ondi pustil svoje vojske divjake. Krečani torej dobijo prav slabo samoupravo.

Grško. V zadnji grško-turški vojski je pobegnilo 10 tisoč grških vojakov, tudi mnogo častnikov, katere bodo zdaj, ko so se bili domov vrnili, ostro kaznovali, posebno častnike.

Špansko. Karlisti se od dne do dne bolj pripravljajo na ustajo. Don Karlos, ki biva zdaj v Benetkah, nima sicer denarja, ali hoče si ga izposoditi. —